

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/58/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200777
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1018200777.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného C.. G. N., pre trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, z 21.09.2017 sp. zn. 3T/110/2007, na verejnom zasadnutí konanom 06. septembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 21.09.2017 sp. zn. 3T/110/2007 bol obžalovaný C.. G. N. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 13.11.2007 č. k. 1 Kv 38/04-160, pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

ako správca konkurznej podstaty spoločnosti K. banka, a.s., V. námestie č. 8, J. v konkurze, IČO: XX XXX XXX, aj napriek tomu, že bol povinný podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších zákonov pri výkone svojej funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou v rozpore s ustanovením § 14 ods. 6 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom do 31. 12. 2002, podľa ktorého nesmie pri výkone oprávnení na úkor podstaty uzatvárať zjavne nevýhodné zmluvy, hoci vedel, že pohľadávky konkurznej podstaty voči Mestu Košice a ŽOS Vrútky, a.s. neboli nedobytné ani ťažko vymožiteľné, nakoľko boli zabezpečené záložným právom, biankozmenkami i založenými pohľadávkami a obaja dlžníci sami vyvíjali v priebehu konkurzu snahu svoj záväzok uhradiť a iniciovali vzájomné rokovania o uhradení svojich pohľadávok,

v priebehu mesiacov august a september 2002 v Bratislave na V. námestí č. X v sídle úpadcu K. J., a.s. J. v konkurze uzavrel tri zjavne nevýhodné zmluvy so spoločnosťou K. s.r.o. J. so sídlom K. cesta XXXX, J. a po podpísaní dohôd o urovnaní uhradil sumy v nich uvedené a to

- zmluvu č. XXXXXXXX bez udania dátumu so spoločnosťou K., s.r.o. J. o zabezpečení realizácie pohľadávky K. J., a.s. J. v konkurze, voči Mestu Košice z úverových vzťahov vzniknutých pred vyhlásením konkurzu na K. banku, a.s. a v dňoch 13. 09. 2002 a 19. 09. 2002 dal príkaz na úhradu sumy spolu 7.749.000,- Sk na účet spoločnosti K.,

- mandátnu zmluvu so spoločnosťou K., s.r.o. J. zo dňa 16. 09. 2002, predmetom ktorej bolo záväzok spoločnosti K., s.r.o., Bratislava vykonať činnosť smerujúcu k uhradeniu pohľadávky K. Banky, a.s. v konkurze, ktorú táto evidovala voči spoločnosti X., a.s. E. za odmenu vo výške 615.000,- Sk a dňa 25. 11. 2002 dal príkaz na úhradu sumy vo výške 615.000,- Sk na účet spoločnosti K., s.r.o. Bratislava,

- zmluvu č. XXXXXXXX zo dňa 02. 08. 2002 so spoločnosťou K., s.r.o. Bratislava o dohode zmluvných strán o zabezpečení platieb za realizované exekúcie a ich splatnosť v prospech K. J., a.s. dal dňa 04.09.2002 pre spoločnosť K. uhradiť sumu vo výške 1.143.900,- Sk,

príčom takto svojim konaním spôsobil K. J., a.s. Bratislava v konkurze škodu vo výške 9.507.900,- Sk, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor v zákonnej lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. a/ Tr. por. V písomných dôvodoch podaného odvolania prokurátor uviedol nasledovné:

„So závermi súdu prvého stupňa uvedenými v oslobodzujúcom rozsudku sa nedá stotožniť.

Podľa § 8 odsek zákona číslo 328/1991 Zbierky (platného a účinného v dobe skutku) správca podstaty je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

Podľa § 14 odsek 1 zákona číslo 328/1991 Zbierky vyhlásenie konkurzu okrem iného má za následok oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práva a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prechádzajú na správcu.

Pri výkone oprávnení podľa odseku 1 správca nesmie na úkor podstaty uzatvárať zjavne nevýhodné zmluvy alebo robiť úkony, ktorými získa prospech pre seba alebo osoby jemu blízkej (§ 14 odsek 3 zákona č. 328/1991 Zbierky).

Konaním s odbornou starostlivosťou sa rozumie konanie so starostlivosťou primeranou funkcii alebo postaveniu konajúcej osoby po zohľadnení všetkých dostupných informácií, ktoré sa týkajú alebo môžu mať vplyv na jej konanie.

Podľa § 255 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 sa trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku dopustí ten, kto inému spôsobí značnú škodu tým, že poruší zákonom alebo na základe zákona ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok.

Objektom uvedeného trestného činu je ochrana majetkových záujmov a chránený je zvláštny vzťah dôvery. Cudzím majetkom vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty sú veci a ďalšie majetkové hodnoty patriace do konkurznej podstaty (§ 6 zákona č. 328/1991 Zb.).

Objektívnu stránku tohto trestného činu je spôsobenie škody porušením povinností uložených podľa zákona o konkurze a vyrovnaní (opatrovať a spravovať majetok patriaci do konkurznej podstaty).

V danom prípade obžalovaný Mgr. G. N. ako správca konkurznej podstaty podpísal v Bratislave za K. banku, a. s. v konkurze tri zmluvy so spoločnosťou K., s. r. o. Bratislava, predmetom ktorých malo byť zabezpečenie vymáhania nedobytných pohľadávok banky voči mestu T. a X. E., hoci uvedené pohľadávky neboli nedobytné ani ťažko vymožiteľné, nakoľko boli zabezpečené záložným právom, biankozmenkou a založenou pohľadávkou a obaja dlžníci vyvíjali v priebehu konkurzu snahu svoj záväzok uhradiť. Po podpísaní dohôd K. banky, a. s. v konkurze s dlžníkom C. T. a X., a. s. E. o splatení dlhu na základe zmlúv na účet spoločnosti K., s. r. o. Bratislava uhradil bankovým prevodom z účtu K. banky, a. s. v konkurze sumu 9.507.900,-Sk, o ktorú sumu poškodil K. banku, a. s. v konkurze. Porušil tým vyššie uvedené ustanovenie zákona o konkurze a vyrovnaní podpísaním zjavne nevýhodných zmlúv, keď nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

Z hľadiska zavinenia možno konanie správcu subsumovať pod ustanovenie § 4 písmeno a) Trestného zákona, nakoľko o nevýhodnosti zmlúv najmä s poukazom na snahu dlžníkov X. E. a mesta T., vedel. Danej forme zavinenia jednoznačne nasvedčuje i osobný dlhoročný priateľský vzťah správcu s osobou W. K. D. a súbežne bežiacou zmluvou K. banky, a. s. v konkurze s jeho firmou W. D..

Treba uviesť i to, že pohľadávka zabezpečená záložným právom sa považuje do výšky jej zabezpečenia za zabezpečenú pohľadávkou.

Z uvedeného je zrejmé, že správca je povinný konať tak, aby majetok podliehajúci konkurzu bol dostatočne chránený pred poškodením, stratou, zničením alebo iným znehodnotením a aby výdavky na jeho správu boli vynaložené v nevyhnutnej miere po dôkladnom zvážení ich účelnosti a hospodárnosti. Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný v postavení správcu konkurznej podstaty sa vyššie uvedeným neriadil. Poukazujúc na listinné dôkazy, ale i na výpovede svedkov zastupujúcich, prípadne konajúcich za povinné právnické osoby je zrejmé, že tieto samotné vyvíjali snahu svoje uzatvoril predmetné zmluvy, o ich vymožení, ktoré sa javia ako zjavne nevýhodné pre spoločnosť záväzky splniť, ba navyše záväzok Mesta Košice bol zabezpečený záložným právom. Je zrejme, že o vysokom stupni bonity pohľadávok správca konkurznej podstaty vedel a napriek tomu v konkurze.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti na rozdiel od okresného súdu považujem za preukázané, že obžalovaný C. G. N. pri uzatváraní mandátnych zmlúv so spoločnosťou K., s.r.o. konal nehospodárne a v rozpore s ustanoveniami zákona o konkurze a vyrovnaní, čím spôsobil škodu spoločnosti K. banka,

a.s. v konkurze a po objektívnej i subjektívnej stránke tak naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005.

Krajskému súdu v Bratislave, príslušnému na konanie v zmysle ustanovenia § 315 Trestného poriadku preto navrhujem, aby na podklade tohto odvolania v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušil ním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/110/207 z 11.05.2015 vo výroku o vine a podľa § 322 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

K odvolaniu prokurátora podal písomné vyjadrenie obžalovaný C.. G. N. a to prostredníctvom svojho obhajcu. Vo svojom vyjadrení uviedol nasledovné:

„Okresný súd Bratislava I mi zaslal odvolanie Okresného prokurátora Bratislava I v mojej trestnej veci, ktorá je uvedená pod spisovou značkou v záhlaví tohto vyjadrenia.

Z analýzy odôvodnenia vyplýva, že prokurátor vo svojom presvedčení vychádza zo záveru, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo jednoznačne preukázané, že som v postavení správcu konkurznej podstaty sa neriadil ustanoveniami zákona o konkurze a vyrovnaní.

Poukazujem na závery rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorých vyplýva, že k povinnostiam správcu patrí aj povinnosť konať bez zbytočných prieťahov a vykonávať správcovskú činnosť s využitím svojich skúseností a odborných vedomostí. Konať s odbornou starostlivosťou v zásade prikazuje správcovi, aby požiadal o pomoc odborníka, ak nedisponuje potrebnými skúsenosťami alebo vedomosťami na riadny výkon niektorého z úkonov, ktoré podliehajú správcovskej činnosti. Uvedené je v súčasnej dobe pretavené aj do zákonného textu § 3 ods. 2 zákona o správcoch.

V týchto súvislostiach opätovne poukazujem, že po ustanovení do funkcie správcu tejto konkurznej podstaty som zistil, že majetok patriaci do podstaty úpadcu okrem nehnuteľností a hnuiteľných vecí tvorí veľké množstvo pohľadávok. Vymožitelnosť pohľadávok je vo všeobecnosti závislá od viacerých okolností. Rozhodujúcim kritériom bolo v tom čase skoré zabezpečenie majetku, ktorý sa mal použiť pri uspokojovaní veriteľov úpadcu. Po nástupe za správcu som zistil, že pred mojím príchodom nebola vymáhaniu pohľadávok venovaná potrebná pozornosť. Hrozilo, že časť pohľadávok môže byť premlčaná, alebo že dôjde k preklúzii a tým k spôsobeniu veľkých škôd. Neistotu veriteľov tiež zvyšovala skutočnosť, že za v tom čase platného právneho stavu záložca mohol záloh predat', prenajať alebo na ňom zriadiť ďalší záloh, čím záložné právo mohlo byť podstatne oslabené. Zabezpečenie pohľadávok zmenkami tiež nie je pre veriteľa riešením v prípadoch ako boli dlžníci mesto Košice a X. E., ktorí v tom čase nedisponovali potrebnými finančnými prostriedkami.

Nie bez významu je skutočnosť, že za oblasť správy a vymáhania pohľadávok zodpovedal osobitný správca pre túto správu, ktorý bol ustanovený spoločne s predchádzajúcim správcom konkurznej podstaty. Pretože činnosť v tejto časti správy nezodpovedala potrebám zákona som bol nútený podať konkurznému súdu návrh na jeho odvolanie. Pre tento postup som sa rozhodol aj preto, lebo v čase po vyhlásení konkurzu došlo k zániku možnosti uplatniť evidovanú pohľadávku bankou. Išlo o pohľadávku v hodnote cca 20 000 000,- Sk. Listiny týkajúce sa tejto právnej veci sú obsahom konkurzného spisu.

Prokurátor stále neberie do úvahy situáciu pri riadení správy a výkone mojej funkcie správcu konkurznej podstaty, pretože došlo k vážnej komplikácii útokom na môj život dňa 05.03.2002, pri ktorom som utrpel viaceré závažné, život ohrozujúce zranenia. Vo veci orgány činné v trestnom konaní začali vyšetrovanie a vec je evidovaná na Krajskom riaditeľstve PZ v Bratislave pod číslom vyšetrovacieho spisu KÚJP - XX/XXXX. Bol som hospitalizovaný pre viaceré zlomeniny lebky a poranenie mozgu. Z tohto dôvodu mi bola v tom čase poskytnutá telesná ochrana, ktorú vykonávali príslušníci Polície. Aj keď som sa snažil práceneschopnosť skrátiť na minimálne možnú dobu, do výkonu funkcie správcu som sa vrátil až po dvoch mesiacoch. Ako je vyššie uvedené v konkurze boli vymenovaní osobitní správcovia s vymedzeným rozsahom správy a k výmene správcu zrejme nedošlo len z tohto dôvodu. Po návrate z liečenia som zistil, že za tak dlhú dobu správy v oblasti vymáhania pohľadávok sa nerobili žiadne úkony a doslova z tejto nečinnosti hrozili ďalšie značné škody, čo si vynútilo prijatie opatrení na zmenu, ktorá mala smerovať k uhrádzaniu pohľadávok dlžníkmi. Tak ako tvrdí súd prvého stupňa napadnutého rozsudku prokurátorom som konal nie len v intenciách zákona ale v situácii, ktorú môžem nazvať krajnou núdzou, kde primárnou pohnútkou pre takýto postup bola snaha zachrániť majetok, aby nedošlo k premlčaniu alebo preklúzii pohľadávok.

Podľa § 15 zákona č. 300/2005 Z. z. trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel chcel spôsobom uvedeným v trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým

uzrozumený. Moje konanie determinovala snaha, čo najrýchlejšie vymôcť pohľadávky. Poukazujem na okolností, za ktorých som v tom čase vykonával správu /následky mojich zranení, nečinnosť osobitného správcu/ čo si vynútilo využiť pomoc tretích osôb.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa prokurátorom obsahuje odpovede na všetky argumenty prednesené stranami. Dôvody súdu sú špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len na odkaz časti zákonov, ktorými prokurátor odôvodňuje svoje odvolanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené a odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolaciemu súdu navrhujem, aby odvolanie zamietol.“

Na prejednanie odvolania prokurátora, krajský súd nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný, jeho obhajca a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie bez prítomnosti zástupcu poškodenej spoločnosti (správcu konkurznej podstaty), nakoľko pre takýto postup boli splnené všetky zákonné podmienky.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava dôvodov podaného odvolania a navrhuje, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora a navrhuje, aby krajský súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol. Prvostupňový rozsudok považuje za správny a zákonný.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že jeho konanie bolo determinované snahou, aby čo najrýchlejšie vymohol pohľadávky. Poukázal na všetky okolnosti, za ktorých musel konať a to predovšetkým na následky svojho zranenia, nečinnosť osobitného správcu, čo si vynútilo využiť pomoc tretieho subjektu. On konal najlepšie tak, ako mu to umožňovalo jeho právne vedomie a zdravotný stav. Konal vždy v prospech konkurzu, aby k vymáhaniu pohľadávok reálne aj došlo. Záverom dodal, že samotné rozhodnutie ponecháva na úvahu odvolacieho súdu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im prechádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by bolo odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého oslobodzujúceho rozsudku.

Úvodom treba uviesť, že okresný súd pôvodne rozhodol odsudzujúcim rozsudkom z 23.02.2009 č. k. 3T/110/2007-528.

Z podnetu odvolania obžalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením z 23.06.2009 sp. zn. 4To/58/2009 citovaný rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne okresný súd rozhodol už oslobodzujúcim rozsudkom z 04.11.2010 č. k. 3T/110/2007-592.

Z podnetu odvolania prokurátora odvolací súd uznesením zo 14.04.2011 sp. zn. 4To/18/2011 vyššie citovaný rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne okresný súd opätovne rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom zo 16.04.2012 č. k. 3T/110/2007-660.

Na základe odvolania prokurátora odvolací súd uznesením zo 16.01.2014 sp. zn. 4To/99/2013 vyššie citovaný rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný súd Bratislava I ďalej rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom z 11.05.2015 č. k. 3T/110/2007-730.

Na základe odvolania prokurátora odvolací súd uznesením z 28.7.2016 sp. zn. 4To/69/2016 vyššie citovaný rozsudok opätovne zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v ostatnom zrušujúcom uznesení z 28.07.2016 sp. zn. 4To/69/2016 vyslovil nasledovné:

Súd prvého stupňa tým, že nedôsledne postupoval v intenciách uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 16.01.2014 sp. zn. 4To/99/2013, napriek tomu, že dokazovanie bolo doplnené výsluchmi obžalovaného C. G. N., svedkov C. E., W. C. C. a I. C. Y. a za postupu podľa § 263 ods. 3 Tr. por. (správne podľa § 263 ods. 1 Tr. por.) boli prečítané výpovede svedkov I. G. Y., K. T. (správne malo byť uvedené priezvisko T. nie T.), W. E. C., PhD. a I. X. P., tak sa dopustil ďalších, resp. opakovaných procesnoprávných pochybení, čo bolo znovu kasačným dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku.

Odvolací súd opätovne vytkol Okresnému súdu Bratislava I to, že dôsledne nepostupoval podľa ustanovenia § 327 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého, súd ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Odvolací súd ďalej konštatoval, že preskúmaním zápisníc o hlavnom pojednávaní (zo dňa 24.11.2014, 12.03.2015 a 11.05.2015) sa nedalo jednoznačne a bezpečne ustáliť, či obžalovaného, ako aj svedkov vypočúvala niektorá z procesných strán, alebo dokonca tieto osoby vypočul sám samosudca okresného súdu. Z týchto zápisníc sa nedalo tiež zistiť, či obžalovaný, ako aj predvolaní svedkovia boli pred svojimi výsluchmi zo strany samosudcu riadne poučení v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku. Bolo chybou samosudcu, keď pri výsluchu tak obžalovaného, ako aj svedkov uviedol do zápisnice, že títo vypovedajú „po zákonom poučení“. V konaní pred súdom je totiž nevyhnutné obsah a rozsah udeleného poučenia zaznamenať s poukazom na všetky príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Najvypuklejšie sa to prejavilo pri výsluchu svedka I. C. Y., nakoľko sa nevyriešila ani otázka, či tento svedok mal byť zvlášť poučený podľa § 130 ods. 2 Tr. por. o práve odoprieť vypovedať, pokiaľ sa voči jeho osobe ako obvinenému viedol trestné stíhanie z účasti na teraz posudzovanom trestnom čine (skutku).

Pokiaľ ide o výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ten dňa 24.11.2014 prakticky nevypovedal, iba sa dovoľával na svoju predchádzajúcu výpoveď a neskôr dňa 12.03.2015 využil svoje právo a vo veci odmietol vypovedať. Napriek takejto dôkaznej situácii, nedošlo na hlavnom pojednávaní k prečítaniu jeho skorších výpovedí z predchádzajúcich štádií trestného konania. Na strane druhej, v odôvodnení napadnutého rozsudku sa poukazovalo na výpoveď obžalovaného a tento dôkaz bol podkladom aj pre meritórne rozhodnutie súdu.

Čo sa týka výpovede svedka W. C. C. na hlavnom pojednávaní zo dňa 12.03.2015, ten vyhlásil, že vzhľadom na časový odstup si na prejednávanú vec nepamätá. Následne sa pristúpilo k čítaniu jeho výpovede na č. l. 134-136 (išlo o jeho výpoveď z prípravného konania zo dňa 04.06.2007). K prečítaniu jeho výpovede z hlavného pojednávania zo dňa 18.06.2008 pred samosudkyňou (na č. l. 496 - 447) nedošlo.

Podľa ustálenej súdnej praxe, ak svedok pri výsluchu na hlavnom pojednávaní uvedie, že si už presne nepamätá okolnosti, o ktorých má vypovedať, je potrebné ho vyzvať, aby napriek tomu najprv uviedol súvislý popis dotknutých skutočností (§261 ods. 3, § 132 ods. 1 Tr. por.). Až potom môže byť na odstránenie rozporov oproti skorej výpovedi svedka použitý postup predložením zápisnice o tejto výpovedi podľa § 264 Tr. por.

Na základe týchto vyššie uvedených zistení, ako aj s poukazom na vytýkané chyby a nedostatky uvádzané v predchádzajúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu, ktoré neboli doposiaľ odstránené, bolo nevyhnutné konštatovať, že v doterajšom konaní pred samosudcom okresného súdu vo vzťahu k žalovanému skutku nebol náležite zistený skutkový stav veci, a preto nebol ani zabezpečený potrebný podklad pre správne posúdenie otázky viny alebo neviny obžalovaného. Napokon ani odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedalo ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por., čím sa zvýraznila pochybnosť o jeho úplnosti a presvedčivosti.

Odvolačný súd v ďalšom poukázal na dôvody svojho predchádzajúceho uznesenia zo dňa 16.01.2014 sp. zn. 4To/99/2013, bez potreby ich znovu opakovať alebo podrobnejšie rozvádzať, nakoľko podstatná časť týchto dôvodov tvorí súčasť aj tohto odôvodnenia.

V ďalšom sa odvolací súd vyjadril, že čo sa týka odvolacích námietok prokurátora, so zreteľom na príčiny zrušenia napadnutého rozsudku, bolo by predčasné zaujať v tomto smere stanovisko. V posudzovanej veci je kľúčovou otázkou to, či obžalovaný ako správca konkurznej podstaty pri výkone oprávnení na úkor podstaty, uzatvoril zjavne nevýhodné zmluvy. Doterajšie výsledky dokazovania na zodpovedanie tejto kľúčovej otázky, doposiaľ nevyznievajú jednoznačne.“

Súd prvého stupňa jednak v intenciách uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 28.07.2016 sp. zn. 4To/69/2016, jednak z dôvodu zmeny samosudcu, vykonal celé hlavné pojednávanie od samého začiatku, opätovne nariadil výsluchy obžalovaného C.. G. N., správcu konkurznej podstaty K. J. a.s. v konkurze I. O. Y. svedkov S. O., C. C., C. Y., X. X., K. D., I. J., W. C. C., pred okresným súdom boli prečítané výpovede svedkov C. E. a W. E., ďalej bol prečítané podstatné listinné dôkazy a to predovšetkým interné oznámenie K. J., a.s., oznámenie o mimoriadnych splátkach úveru, zmluva o zriadení záložného práva, dohoda o urovaní, list mesta Košice o urovaní dlhu, dohoda o splatení dlhu, mandátna zmluva, výpisy z účtu, zmluva č. XXXXXXXX, zmluva č. XXXXXXXX, plnomocenstvá (obžalovaný splnomocnil C. C. a S. O.), list mesta Košice, zmluva o poskytovaní poradenských výkonov a faktúry i platby spoločnosti W. D. L. Okresný súd Bratislava I rozhodol napadnutým oslobodzujúcim rozsudkom.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že žalovaný skutok nie je trestným činom. Svoje rozhodnutie v podstate odôvodnil tým, že obžalovanému C.. G. N. bolo obžalobou kladené za vinu spáchanie trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, ktorého sa mal dopustiť uzatvorením a následnou realizáciou údajne nevýhodných mandátnych zmlúv, na základe ktorých boli spoločnosti K. vyplatené niekoľkomiliónové sumy, pričom podľa názoru prokurátora to nebolo nevyhnutné, pretože dlžníci uvedení v skutkovej vete obžaloby mali záujem a vôľu plniť voči úpadcovi aj samostatne bez zásahu akejkoľvek tretej strany. Zároveň prokurátor poukazoval počas súdneho konania aj na skutočnosť, že nie je vôbec preukázaná akákoľvek relevantná činnosť mandátára, ktorá by smerovala k preukázaniu jeho činnosti v prospech mandanta a teda neexistoval dôvod na vyplatenie sporných vysokých súm odmiern pre mandátára zo strany správcu konkurznej podstaty.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil, že v tomto trestnom konaní nie je vôbec sporné uzatvorenie samotných zmlúv, ktorých realizácia podľa prokurátora naplnila znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods.1, ods. 3, Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Podpis a následnú realizáciu uvedených zmlúv, nielenže obžalovaný ani nepopieral, ale si za ich efektívnosťou po celé súdne konanie stál a obhajoval ich ako výhodné pre úpadcu K. J., ktorými zabezpečil vymoženie pohľadávok od dlžníkov, ktorí banke v čase keď sa nachádzala v konkurze (v ktorom je doposiaľ) zabezpečil plnenie, ktoré bolo aj následne na účet predmetného úpadcu aj skutočne pripísané. Spornou v rámci konania pred súdom bola teda výhradne otázka a právne posúdenie činnosti obžalovaného, či toto bolo alebo nebolo v súlade s povinnosťou konať s odbornou tak, ako to predpisovalo ustanovenie § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ktorý bol účinný do 31. 12. 2005 v znení zákona 395/2002 Z. z., ktorý bol účinný do 31.12. 2002.

Súd I. stupňa poukázal aj na skutočnosť, že postavenie a úprava práv a povinností správcu konkurznej podstaty predchádzajúcou právnou úpravou zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, bola pomerne striedma uvedená v § 8 ods. 2 predmetného zákona, pričom "Správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd." V súčasnej dobe pritom postavenie správcu, jeho práva a povinnosti upravuje osobitný právny predpis a to zákon č. 8/2005 Z. z. o správcoch.

V každom prípade okresný súd konštatoval, že aj vo vágnej zákonnej formulácii je možné dedukciou dospieť k právam i povinnostiam, ktoré rozhodne správca musel naplňovať a dodržiavať. K týmto povinnostiam bezo sporu patrí aj povinnosť konať bez zbytočných prietahov a vykonávať svoju správcovskú činnosť s využitím svojich skúseností a odborných vedomostí. Z pohľadu prvostupňového súdu, vyjadrenie povinnosti konania správcu z odbornou starostlivosťou v zásade prikazuje správcovi, aby požiadal o pomoc odborníka, ak nedisponuje potrebnými skúsenosťami, alebo vedomosťami na

riadny výkon niektorého z úkonov, ktoré podliehajú správcovskej činnosti. Uvedené je aj v súčasnej dobe pretavené do zákonného textu § 3 ods. 2 zákona o správcoch. V tomto kontexte okresný súd vyslovil, že napriek absencii exaktného vyjadrenia tejto povinnosti v § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, mal správca nielenže právo, ale dokonca povinnosť požiadať o pomoc odborníka v oblasti, pri ktorej nemal dostatočné vedomosti alebo skúsenosti. Pri uvedenom konštatovaní prvostupňový súd považoval za potrebné zdôrazniť aj to, že konkurzné konania je potrebné posudzovať vysoko individuálne (napr. náročnosť konkurzu obchodnej spoločnosti, ktorá má dvadsať obchodných partnerov, je pre správcu konkurznej podstaty diametrálne odlišná, ako byť správcom konkurznej podstaty banky, kde počet veriteľov a dlžníkov sa pohybuje v tisícoch). Z uvedeného dôvodu je pochopiteľné, že konkurz inštitúcie veľkosti banky nemôže ležať na pleciach jednej osoby, o čom svedčí aj menovanie osobitných správcov pre rôzne oblasti konkurzu, pričom správca konkurznej podstaty nesie primárnu zodpovednosť za priebeh konkurzu. Na základe uvedeného súd I. stupňa konštatoval, že realizácia splatenia pohľadávok prostredníctvom tretích osôb nebola pri takomto veľkom konkurze neštandardným konaním, pričom z hľadiska naplnenia činnosti s odbornou starostlivosťou sa doslova vyžadovala.

V rámci vykonaného dokazovania na okresnom súde sa jednoznačne preukázalo, že obžalovaný pomerne aktívne využíval tretie osoby pre výkon činnosti správcu konkurznej podstaty a zabezpečeniu riadneho chodu konkurzu. Svedčia o tom aj oboznámené listinné dôkazy a to zmluva so spoločnosťou W. D. a následné faktúry a platby pre predmetnú spoločnosť, ktorej boli vyplácané vyššie sumy za výkon činnosti, ktorá bola prevažne poradného charakteru. K uvedenému prvostupňový súd dodal, že predmetnú spoločnosť rovnako zastupoval svedok D., ktorý pôsobil aj v spoločnosti K.. Z týchto listinných dôkazov je zrejmé, že ani voľba obžalovaného a výber spoločnosti K. zjavne nebol náhodný, pričom obžalovaný mal záujem primárne spolupracovať s takými osobami, ku ktorým mal dôveru. Súd I. stupňa rovnako považoval za dôležité, že odmeny pre spoločnosť K. boli vyplácané výlučne po pripísaní dlžných súm od mesta Košice a X. E., teda konaním obžalovaného pri zmluvnom vzťahu so spoločnosťou Dampex nedošlo k zmenšeniu majetku, ale odmena bola vyplácaná z reálne vymožených súm pohľadávok DEVÍN BANKY.

Okresný súd k hodnoteniu „konania s odbornou starostlivosťou“ konštatoval, že medzi konanie s odbornou starostlivosťou je rozhodne možné zaradiť napĺňanie zásady rýchlosti a hospodárnosti konania. Rozloženie činnosti na správcu na viaceré osoby, rozhodne napĺňa zásadu rýchlosti konania, čo bolo v prejednávanej prípadе podmienené aj preukázanými zdravotnými problémami obžalovaného, ktorý bol počas výkonu svojej funkcie napadnutý a bol ohrozený na živote po fyzickom útoku na jeho osobu. Z uvedeného dôvodu, vzhľadom na preukázané zdravotné problémy správcu spôsobené násilným trestným činom boli dôvodom, pre ktorý bolo účelné a v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania snaha rozložiť činnosť pri vymáhaní pohľadávok na viaceré osoby, ako aj túto činnosť „outsorcovať“ na tretie osoby pri zachovaní konania z odbornou starostlivosťou, teda osobám so skúsenosťami v danej oblasti. V tomto kontexte súd I. stupňa poznamenal, že svedkovia O. a D. preukázateľne disponovali skúsenosťami z bankového sektora, ako aj z oblasti vymáhania pohľadávok a teda sporné mandátne zmluvy neboli uzatvorené so spoločnosťou, ktorá by v danej oblasti nemala potrebné skúsenosti pre výkon tejto činnosti.

Vzhľadom na okolnosť, že prvostupňový súd ustálil skutočnosť, že správca mal oprávnenie, ba dokonca aj povinnosť využiť v odôvodnených prípadoch pomoc tretej osoby s potrebnými vedomosťami a skúsenosťami súd zameral svoju pozornosť, či takýmto svojím konaním spôsobil škodu alebo nie. Súd v tomto kontexte konštatuje, že nedošlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty uvedenej v § 255 ods. 1, ods. 3. Zákon výslovne uvádza, že konaním fyzickej osoby z nedbanlivosti je spôsobená škoda porušením povinnosti ustanovenej zákonom (alebo rozhodnutím súdu). W. teda prevažne nedbanlivostné konanie, ktorým je spôsobená škoda, čo vyplýva aj z judikatúry (uznesenie NS SR sp. zn. 8Tz 31/1994) ako napríklad zmeškať lehotu na podanie žaloby následkom čoho by napríklad bolo premičanie záväzku a tým spôsobená škoda nemožnosťou vymáhať plnenie vyplývajúce so záväzkovo-právneho vzťahu. Ďalším aspektom, ktorý je sporný a kde podľa názoru súdu neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, že k porušeniu povinnosti musí dôjsť pri správe cudzieho majetku. Inak povedané, uvedená skutková podstata má postihovať nedbanlivostné konania, kedy subjekt v správe príde o majetkové práva v dôsledku zanedbania povinností (napríklad štatutár nepožiada patentový úrad o registráciu vynálezu, predĺženie patentu v lehote a podobne).

Z hľadiska aktívneho konania pri trestnom čine porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku je potrebné za takéto konanie považovať primárne činnosť osoby, ktorá má povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, kedy páchatel' neobdrží za svoju činnosť primeranú protihodnotu. Takýmto konaním môže byť napríklad uzatvorenie zmluvy o zriadení vecného bremena bez protihodnoty, bezdôvodné

zriadenie záložného práva, bezúročná pôžička, prípadne darovacia zmluva. Súd I. stupňa má v tomto smere za to, že nebolo v súdnom konaní preukázané, že by odmena spoločnosti Dampex presiahla rámec plnenia, ktoré bolo neprimerané vzhľadom na uhradenie pohľadávok úpadcu do aktívnej konkurznej podstaty.

Vykonaným dokazovaním sa rovnako prokurátorovi nepodarilo preukázať, že by vôbec bola K. J., a.s. v konkurze spôsobená škoda. V prvom rade okresný súd poukázal na skutočnosť, že právna úprava Trestného zákona účinného do 31.12. 2005 neobsahovala exaktné vyjadrenie, čo je možné považovať za škodu tak, ako je to uvedené v súčasne platnom a účinnom Trestnom zákone v § 124 ods. 1. Trestný zákon účinný do 31.12. 2005 upravoval škodu iba v rámci ustanovení § 89 ods. 13, ods. 14, kde zákonodarca zameril svoju pozornosť na diferenciáciu výšky škody a spôsob jej určenia. Súčasný Trestný zákon jednoznačne upravuje, že za škodu sa považuje ujma na majetku, alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného, alebo získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Vykonaným dokazovaním v prejednávanej trestnej veci okresný súd zistil, že obžalovaný uzatvoril zmluvy ako správca konkurznej podstaty K. J. za účelom vymoženia pohľadávok voči mestu Košice a spoločnosti X. E.. Predmetné pohľadávky boli v skutočnosti vymožené. Za dôležité považoval súd zdôrazniť to, že bolo potrebné dať za pravdu obžalovanému, že aj napriek deklarácii oboch dlžníkov, že majú v záujme svoje záväzky splniť, k tomuto do nástupu spoločnosti K. reálne nedošlo. Zástupcovia spoločnosti K. vykonali rokovanie v meste T., čo bolo osvedčené vykonaným dokazovaním, či už zástupcov spoločnosti K., ako aj samotného mesta Košice. Rovnako sa zúčastnili aj na rokovaní so zástupcami X. E., čo potvrdili svedkovia O. a D.. K vyjadreniam zástupcov X. E., že meno tejto spoločnosti nepoznajú, súd I. stupňa uviedol, že rokovanie sa viedlo primárne v mene K. J. ako veriteľa, pričom neexistoval rozumný dôvod, prečo by uvádzali zúčastnené osoby v akom subjekte pôsobia, nakoľko chceli zabezpečiť plnenie pre veriteľa - K. J.. Rovnako okresný súd zdôraznil, že aj napriek tvrdeniu zástupcov X. E., že mali záujem plniť, sa v konaní pred súdom preukázalo, že neplnili, aj keď na to mali časový priestor po nástupe obžalovaného do funkcie správcu konkurznej podstaty viac ako šesť mesiacov. Navyše pri vymáhaní pohľadávok v konkurze sa pri väčšine pohľadávok vymôže iba ich pomerná časť. To znamená, že ak by sa prijala konštrukciu uvedenú v obžalobe, tak by bolo možné správcovi konkurznej podstaty klásť za vinu aj nevymoženie akejkoľvek pohľadávky (respektíve vymoženie iba jej časti). Nemožno totiž až do momentu reálnej úhrady pohľadávky prezumovať v akej výške dôjde k plneniu zo strany dlžníka, pokiaľ tento úhradu nevykoná. Z tohto pohľadu následne nie je možné ani ustáliť prípadnú škodu, ktorej naplnenie je esenciálnym znakom uvedeným v § 255 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku.

Na základe vyššie uvedené okresný súd ustálil, že konanie obžalovaného nenaplnilo skutkovú podstatu trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 primárne z dôvodu, že sa prokurátorovi nepodarilo preukázať, že by obžalovaný spôsobil K. J. akúkoľvek škodu. Súd I. stupňa po zvážení všetkých okolností rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodil v zmysle ustanovenia § 288 písm. b/ Tr. por., nakoľko skutok nie je trestným činom.“ Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní po zrušení rozsudku všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Možno preto konštatovať, že konanie na súde prvého stupňa po zrušení rozsudku, bolo vykonané v súlade s ustanovením § 327 ods. 1 Tr. por.

Odôvodnením napadnutého oslobodzujúceho rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. prvostupňový súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané alebo nedokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov v prospech či neprospech obžalovaného.

Krajský súd si preto v celom rozsahu osvojil skutkové a právne závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku bez potreby ho opakovať. Aj odvolací súd zhodne so súdom I. stupňa konštatuje, že skutok obsiahnutý v obžalobe nie je trestným činom, nakoľko chýbajú objektívne a subjektívne znaky.

Odvolací súd aj v kontexte odvolacích námietok okresného prokurátora dodáva, že výrok o vine musí byť vždy založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že žalovaný skutok sa skutočne stal a vykazuje aj všetky znaky trestného činu po objektívnej a subjektívnej stránke. Objektívna stránka v danom prípade spočíva v tom, že páchatel inému spôsobí škodu aspoň nie nepatrnú tým, že poruší zákonom alebo na základe zákona ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným

rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Podstatou konania je, že vznikla škoda, a nie, či sa páchatel' alebo iná osoba obohatila uvedeným konaním. Povinnosť správcu spravovať cudzí majetok v konkurznom konaní, relevantná v zmysle § 255 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 (ide o majetok podliehajúci konkurzu), vzniká už ustanovením správcu do funkcie. Podľa povahy tejto povinnosti musí ísť o čestnú, zodpovednú a svedomitú správu, ktorej výslovnou zákonnou konkretizáciou je aj postup s odbornou starostlivosťou podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ktorý bol účinný do 31.12.2005. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, ktoré musí zahŕňať i porušenie konkrétnej povinnosti opatrovať alebo spravovať majetok. Porušenie povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok spočíva v tom, že páchatel' koná v rozpore so všeobecným alebo konkrétnym vymedzením obsahu takejto povinnosti. Môže ísť aj o opomenutie takejto povinnosti.

Okresný súd správne konštatoval, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že práve konanie obžalovaného, ktoré bolo vymedzené v obžalobe, naplnilo znaky, že „spôsobil škodu tým, že porušil zákonom ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok a čin spáchal ako osoba, ktorá mala osobitne uloženú povinnosť hájiť záujmy poškodeného a týmto činom spôsobil značnú škodu“.

S týmito závermi sa stotožnil aj odvolací súd a v ďalšom poukazuje na odôvodnenie prvostupňového rozsudku. Krajskému súdu sa však žiada dodať a vysloviť, že produkovanými dôkazmi sa nepodarilo jednoznačne ustáliť, že by obžalovaný ako správca konkurznej podstaty pri výkone oprávnení na úkor konkurznej podstaty uzatvoril „zjavne nevýhodné zmluvy“. Možno preto konštatovať, že prokurátor v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Napokon argumentácia prokurátora v zmysle ktorej boli vykonané dôkazy zo strany súdu I. stupňa vyhodnotenú nesprávne, nezodpovedá zisteným skutočnostiam. Odvolacie námietky prokurátora predstavujú len inú hladinu hodnotenia dôkazov, avšak takéto hodnotenie nemôže odvolací súd akceptovať, najmä ak v odvolaní sa poukazuje len na určitú časť dôkazov, ale bez ich hodnotenia v celkovom kontexte.

Po oboznámení sa s dôkaznou situáciou a závermi, ku ktorým dospel súd prvého stupňa vyhodnotením dôkazov, bol aj odvolací súd toho názoru, že nebolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, napĺňa všetky zákonné pojmové znaky prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, na základe čoho bolo nevyhnutné obžalovaného C.. G. N. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trenčín z 13.11.2007 sp. zn. 1Kv 38/04/ oslobodiť.

Vzhľadom na vyjadrené úvahy, krajský súd rozhodol na základe odvolania prokurátora spôsobom, vyplývajúcim z výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.